

for Agerbruget. Jeg har foretrukket isætedes for at fremkomme med et privat Lovforslag at stille en Forespørgsel angaaende denne Sag, fordi den er af saa stort et Omfang, at det er vanskeligt, at et privat Lovforslag kan tilfredsstillende. Jeg ønsker derfor, idet jeg henleder Ministeriets Opmærksomhed paa Manglerne ved den nu bestaaende Lovgivning, at den ærede Indenrigsminister vilde tage Initiativet og til næste Samling forelægge os en ny Lovgivning i denne Retning. Jeg troer ogsaa, at der paahviler Regjeringen en Forpligtelse til at sørge for, at Landbolovgivningen er saaledes, at den ikke hindrer Landvæsenet fra at gjøre Fremfærd, og i dette Tilfælde kunne vi sige, at vi ikke have nogen Lovgivning, som er fyldestgjørende og betrygger, at skadeligt Vand kan bortledes, at vi heller ikke have nogen Autoritet, som kan gennemføre Lovgivningens Grundsaetning, og at vi med Hensyn til Vandets Benyttelse til Jordens Frugtbaargjorelse næsten aldeles ingen Lovgivning have. Denne Deel af Lovgivningen er afsluttet med Forordn. af 29de Juli 1846. Allerede det, at denne Lovgivning er afsluttet for over 10 Aar siden, tyder paa, at den maa være mangelfuld; thi i disse 10 Aar har Agerbruget gjort et saa væsentligt Fremfærd, navnlig i denne Retning, at hvad der for 10 Aar siden kunde kaldes en hensigtsmæssig Lovgivning, nu maa være mangelfuld. Dermed vil jeg langt fra sige, at denne Forordning ikke dengang var passende til Tiden, den var tværtimod vistnok endogsaa et Fremfærd.

Jeg skal nu gaae nærmere ind paa de enkelte Bestemmelser, for derved at godtgjøre den Paastand, jeg har fremført, at den nuværende Lovgivning om Vands Afledning og Vands Benyttelse er aldeles utilfredsstillende. Den første Deel af Anordningen af 29de Juli 1846 omhandler skadeligt Vands Afledning, den deler Vandløbene i større og mindre Vandløb. Den fastsætter forskellig Behandlingsmaade af disse Vandløb; de større Vandløb sætter den under Amtsraadets Control, og bestemmer, at Amtsrådene skulle eftersee, om de trænge til Udværelse, at de skulle lade udføre Forretninger af Landvæsenetskommissionerne for at fastsætte Regulativer, hvor disse ikke allerede ere fastsatte, og endelig bestemmer den, at de større Vandløb for Fremtiden skulle være under Amtsrådernes Tilsyn. Man vil heraf see, at det kommer an paa, om Amtsrådene have gjort deres Pligt; og om Landvæsenetskommissionerne have kunnet tilstrækkelig udføre deres Hverv; deraf vil det afhænge, om de større Vandløb ere i Orden eller ikke. Nu er det over 10 Aar siden, at denne Forordning udkom, og endnu er der Vandløb, for hvilke der ikke findes Regulativer. Deraf synes det jo rigtig nok at fremgaae, at Amtsrådene ikke i Et og Alt have opfyldt deres Pligter; og med Hensyn til de Regulativer, som ere fastsatte ved Landvæsenetskommissionernes Kjendelse, vil det væsentligst komme an paa, om Landvæsenetskommissionerne ere saaledes sammensatte, at de bestaae af sagkyndige Mænd, som kunne bedømme disse Forhold, og om deres Forretningsgang har været tilbørlig.